

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **Ing. R.M.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, za účasti osoby zúčastněné na řízení Statutárního města Karlovy Vary, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 21/2035, zastoupené Mgr. Pavlem Grünerem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 980/28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2012, č.j. 755/SÚ/12-7,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2012, č.j. 755/SÚ/12-7, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19.456 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Tomka, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2012, č.j. 755/SÚ/12-7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto také odvolání žalobce a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „prvoinstanční

orgán“) ze dne 18.7.2012, č.j. 9564/SÚ/12/Ko (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuta žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby „Nahrazení závory samostatně uzamykatelnou bránou“ Karlovy Vary, Doubí, na pozemku č. 570/1 v katastrálním území Doubí u Karlových Var.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že nikdo z vlastníků pozemků, kterým má brána bránit v přístupu, za dobu existence stavby nepodal žádnou stížnost na obnovení původního stavu z důvodu omezení přístupu k pozemkům. Stavba je tam již déle než 4 roky. Žalobce dále namítal, že došlo k nesprávnému právnímu hodnocení charakteru pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1. Pokud jde o nezbytnou komunikační potřebu, nesouhlasí žalobce se skutkovými závěry dotčených orgánů I. a II. stupně, kdy tyto dotčené správní orgány uvádějí, že pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 ve vlastnictví žalobců je veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu ustanovení § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Dotčené správní orgány obou stupňů dovozují existenci veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku z toho důvodu, že tato komunikace zajišťuje jediný možný a neomezený přístup a vjezd do garáží a obytného objektu na pozemcích st.p. č.501, 49/5, 49/4, 49/2 a p.p.č. 382/4 a budovy na tomto pozemku č.p. 261. Žalobce v této souvislosti uvádí, že přístup k těmto pozemkům je zajištěn z ulice Studentská, kde je umístěna automatická brána, od níž mají všichni vlastníci těchto nemovitostí ovládací prvky a z ulice Svatošská předmětnou stavbou, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádal. Vlastníci pozemku parc.č. 382/4 a rodinného domu č.p. 261, stojícího na tomto pozemku, mají zajištěn zcela samostatný přístup k oběma nemovitostem přes pozemek parc.č. 382/4, jak vyplývá z předložených důkazů. Vlastník pozemku parc.č. 501 má zajištěn zcela samostatný přístup ke svým nemovitostem přes pozemek parc.č. 28/2 v jeho vlastnictví, nehledě na to, že disponuje ovládacími prvky k automatické bráně z ulice Studentská. Pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 ve vlastnictví žalobců tak zajišťuje jediný možný přístup k vlastníkům garáží na pozemcích parc.č. 49/5, 49/4, 49/3 a 49/2. Předmětná stavba nadále zachovává přístup ke jmenovaným nemovitostem a v zásadě neomezený přístup pro kohokoliv pro pěší jak z ulice Svatošská, tak z ulice Studentská. Přístup k těmto nemovitostem motorovými vozidly, je nadále pro vlastníky těchto nemovitostí zajištěn z ulice Studentská přes automatickou bránu, která je zde umístěna. Vlastníci těchto nemovitostí tak mají nadále zajištěn trvalý a neomezený přístup ke svým nemovitostem zobou směru pro pěší a pro motorová vozidla z ulice Studentská bez ohledu na umístění předmětné stavby z ulice Svatošská. Podmínka neomezeného přístupu k výše uvedeným nemovitostem je jejím vlastníkům nadále trvale a neomezeně zajištěna, přičemž umístění automatické brány z ulice Studentská bylo a je v zájmu jak žalobce, tak vlastníků těchto uvedených nemovitostí. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení, jako vlastníci pozemní komunikace na pozemku par.č. 570/1, vlastníky uvedených nemovitostí v přístupu k jejich nemovitostem umístěnou předmětnou stavbu, o jejíž dodatečné povolení žádá, nijak neomezuje. Žalovanému je tak možné přisvědčit pouze v tom, že jediný alternativní přístup k výše uvedeným nemovitostem je možný pouze přes pozemní komunikaci na pozemku parc.č.570/1 ve vlastnictví žalobce, avšak dodatečným povolením předmětné stavby z ulice Svatošská nedochází a ani nemůže

dojít k zamezení přístupu vlastníků k jejich nemovitostem. Dotčené orgány I. a II. stupně jsou patrně toho názoru, že zajištění nezbytné komunikační potřeby musí nezbytně znamenat přístup k výše uvedeným nemovitostem z obou směrů, jak z ulice Studentská, tak z ulice Svatošská. Jedním ze základních znaků veřejně přístupné účelové komunikace je zcela jednoznačně nezbytná komunikační potřeba, která znamená neexistenci komunikační alternativy vlastníků nemovitostí, o nichž je ještě rozumné uvažovat (viz. nález Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp.zn. II ÚS 268/06). Podle názoru žalobce výše uvedené neznamena pouze situace, kdy k nemovitostem nevede žádná jiná komunikační alternativa. Dotčené orgány a žalovaný zcela jednoznačně pomijí konkrétní skutkové okolnosti a poměry v daném místě. Umístění předmětné stavby neznemožňuje vlastníků uvedených nemovitostí přístup k jejich nemovitostem, který mají nadále zajištěn z ulice Studentská, kde je umístěna automatická brána, ke které mají ovládací prvky. Umístění předmětné stavby nadále zachovává přístup k uvedeným nemovitostem způsobem, o němž je rozumné ještě uvažovat ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Z vyjádření dotčených orgánů I. a II. stupně nikde nevyplývá, že by pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 měla zajišťovat komunikační potřebu předem neomezenému okruhu účastníků, ale pouze žalobci a vlastníků uvedených nemovitostí. Není tak naplněn podstatný a základní znak pozemní komunikace ve smyslu ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého: „*V mezích zvláštních předpisů upravující provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům ke kterým jsou určeny*“. Ze zde uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že komunikace je sice navržená jako účelová, ale jedná se o neveřejnou účelovou komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Je nepochybné, že hlavním účelem této komunikace je zajistit přístup k nemovitostem ve vlastnictví účastníka řízení, resp. osob zúčastněných na řízení, a vlastníků nemovitostí jmenovaných, přičemž tomuto účelu předmětná stavba v žádném případě nebrání. V souladu se zásadou proporcionality musí být míra a rozsah omezení přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Aby se jednalo o veřejně přístupnou účelovou pozemní komunikaci, musí být dostatečným způsobem zjištěn veřejný zájem na obecném užívání takové komunikace. Tento zájem spočívá právě v nezbytné komunikační potřebě, kterou by tato komunikace zajistila, za předpokladu, že neexistují komunikační alternativy, o nichž je možné ještě rozumně uvažovat. Jak totiž vyplývá z definičních znaků účelové pozemní komunikace (ustanovení § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích) a vůbec z účelu institutu jako takového, jejím primárním smyslem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem. Vhodnými alternativami nicméně obecně mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností (např. co do vzdálenosti přístupu, popřípadě částečného omezení provozu pro předem neomezený počet osob). Zjišťování existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby tedy musí být v souladu se zásadou proporcionality ve vztahu k omezení vlastnického práva nedílnou součástí postupu silničního správního úřadu. Existenci nezbytné komunikační potřeby je přitom vždy třeba zkoumat v každém konkrétním případě na základě analýzy jednotlivých komunikačních možností v daném území - to je úkolem silničního správního úřadu, což se zcela evidentně nestalo, neboť dotčené orgány I. a II. stupně nedostatečně zkoumaly poměry v daném místě. Vzhledem k uvedenému se žalobce nemůže ztotožnit se značně extenzivním výkladem dotčených orgánů I. a II. stupně, že ze skutečnosti, že pozemní komunikace zajišťuje přístup pouze k pozemkům p.č. 49/2, 49/3, 49/4 a 49/5, včetně samotného účastníka řízení a osob zúčastněných na řízení (vlastníci ostatních nemovitostí mají zajištěn alternativní přístup přes jiné komunikace), je nutné vyvodit závěr, že se jedná o pozemní komunikaci,

kteřá by byla určena k užívání předem neomezenému okruhu účastníků a z tohoto důvodu o veřejně přístupnou komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o komunikacích. Žalobce je proto toho názoru, že zamítavá stanoviska dotčených orgánů obou stupňů spočívají na nesprávném posouzení věci o existenci veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku parc.č. 570/1 na základě výše uvedeného důvodu. Pokud jde o souhlas vlastníka s veřejným užíváním dalším předpokladem pro zjištění existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc.č. 570/1 je souhlas vlastníka pozemku s veřejným užíváním. Žalobce v této souvislosti v odvolacím řízení uvedl, že k veřejnému užívání nedal nikdy souhlas. Znovu je třeba zdůraznit, že veřejné užívání komunikace neznamená nic jiného než, že každý může takovou komunikaci používat k zajištění komunikační potřeby. Skutečnost, že pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 byla po dlouhou dobu užívána ke zkrácení cesty k zástavce MHD umístěné u areálu VaK a.s. Karlovy Vary v ulici Svatošská, nenaplnuje podmínku nezbytné komunikační potřeby a z ní vyplývající veřejný zájem na zachování veřejnosti této komunikace. Vzhledem ke skutečnosti, že ulice Studentská a Svatošská mají společnou křižovatku od stavby vzdálenou pouze 150 m, má být zachováním volného průjezdu dosaženo pouze zkrácení cesty do místa konečné zastávky MHD. Nejedná se proto o nezbytnou komunikační spojnici, jejíž prokázání je podle Ústavního soudu podmínkou „zařazení“ do kategorie veřejně přístupné pozemní komunikace. Žalobce je toho názoru, že uvedená skutečnost je jediným a hlavním důvodem, proč dotčené orgány I. a II. stupně a žalovaný nechtějí povolit dodatečné umístění předmětné stavby na pozemku parc. č. 570/1. Dotčené orgány I. a II. stupně neustále odkazují na územní rozhodnutí ze dne 24.10.2000, č.j. SÚ/4816/00Dr-328.1, ve které je uvedeno, že součástí stavby (výstavba bytového domu na pozemku parc.č. 50/2) bude propojovací komunikace jako spojení ulic Studentská a Svatošská, přičemž pouze z této skutečnosti nelze vyvodit závěr, že tato komunikace bude sloužit jak pro pěší, tak pro motorová vozidla neomezeného okruhu osob. Žalobce je současně toho názoru, že žalovaný a dotčené orgány I. a II. stupně se žádným způsobem nevypořádali s námitkou žalobce, že původně osazené automatické brány v obou směrech jak z ulice Studentská, tak z ulice Svatošská (zde v současné době umístěna předmětná stavba) byly správními orgány povoleny, a to takovým způsobem, který vylučuje, že by vlastník a jeho právní předchůdce dal k veřejnému užívání souhlas, byť i jen konkludentní. Je to sám dotčený orgán I. stupně, který ve svém vyjádření ze dne 25.07.2001, č.j.: OD/1452/01/Kůs-280, výslovně uvedl: „*Dopravní komunikace bude zařazena jako účelová komunikace. Závora pro uzavření účelové komunikace musí být řešena tak, aby nebyl znemožněn ani omezen přístup a vjezd do garáží a obytného domu na st.p. 501, 49/5, 49/4, 49/2 a p.p.č. 382/4*“. Je tak zcela zřejmé, že dotčený orgán I. stupně při vydání závazného stanoviska ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu k územnímu rozhodnutí o umístění stavby bytového domu na pozemku parc.č. 50/2 sice zařadil komunikaci jako účelovou, avšak nikoliv jako veřejnou účelovou komunikaci ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z vyjádření dotčeného orgánu I. stupně ze dne 25.7.2001, č.j.: OD/1452/01/Kůs-280 (závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí o umístění stavby bytového domu na pozemku par.č. 50/2) plyne naopak závěr, že tento silniční správní orgán považuje pozemní komunikaci za účelovou neveřejnou ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Nelze totiž pominout, že na rozdíl ostatních kategorií pozemních komunikací (dálnice, silnice, místní komunikace), se účelová komunikace do kategorie komunikací nezařazuje správním rozhodnutím silničního správního úřadu. S touto námitkou žalobce se dotčené orgány I. a II. stupně a žalovaný v odůvodnění svých stanovisek vůbec nevypořádali. Pouze ve vzácné shodě argumentují, že vydané stavební povolení ze dne 31.03.2004, č.j. SÚ/917/Ko/-330, a kolaudační rozhodnutí ze dne 15.08.2005, č.j. SÚ/3868/2005/Ko-330, ke stavbě bytového

domu na pozemku 50/2, včetně parkoviště, sousedícího s pozemní komunikací na pozemku parc.č. 570/1 ve výrokových částech neobsahuje popis umístění závor, či brány na vjezdu na areálovou komunikaci a parkoviště. Žalobci není známo, proč požadavky závazného stanoviska silničního správního úřadu nebyly zahrnuty do výrokových částí stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. V každém případě je stavební úřad povinen takové závazné stanovisko dotčeného orgánu - silničního správního úřadu plně respektovat. Skutečnost, že podmínky dotčeného orgánu nebyly zahrnuty do výrokové části obou výše jmenovaných rozhodnutí, nemohou jít žalobci k tíži. Žalobce dále namítal, že došlo k procesním vadám v postupu stavebního úřadu a žalovaného. Žalobce v odvolání uvedl, že s umístěním předmětné stavby na pozemku parc.č. 570/1 vyslovily souhlas taktéž vlastníci nemovitostí na st.p. č. 501, 49/5, 49/4, 49/2 a p.p.č. 382/4 a budovy na tomto pozemku s č.p.261. S touto námitkou žalobce se stavební úřad a odvolací orgán vypořádaly způsobem, na základě kterého je řízení o dodatečné povolení předmětné stavby nezákonné z důvodu zásadní procesní vady. Dotčený orgán II. stupně a žalovaný si daly „velkou práci“ se zjištěním, zda součástí podané žádosti je písemný souhlas všech výše uvedených vlastníků nemovitostí, jak uvedl žalobce v odvolání. Své podrobné zkoumání završily pouhým konstatováním, že podaná žádost souhlas těchto vlastníků neobsahuje. Žalobce je toho názoru, že takovýto postup je nezákonný. Žalovaný vlastníky dotčených nemovitostí výslovně ve svém odůvodnění svého rozhodnutí označuje jako „*vlastníky dotčených nemovitostí, kterých se projednáváná věc bezprostředně dotýká*“. Podle ustanovení § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (stavební zákon), je účastníkem stavebního řízení pouze stavebník, vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem, vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno, vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena, vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno, ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno, osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí. Nezbytným podkladem vydaného stavebního povolení (kterému územní rozhodnutí předcházelo) bylo závazné stanovisko silničního správního úřadu, který stanovil podmínky pro umístění automatické brány při vjezdu na pozemní komunikaci na pozemku parc.č. 570/1. Dodatečnou žádostí o povolení umístěním předmětné stavby tak vlastníci nemovitostí na st.p.č. 501, 49/5, 49/4, 49/2 a p.p.č.382/4 mohou být bezprostředně dotčeni na svých právech ve smyslu ustanovení § 109 písm. b) popřípadě písm. c) stavebního zákona. Podle ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu musí mít žádost náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky. Pokud žádost nemá výše uvedené zákonem stanovené náležitosti, je správní orgán povinen vyzvat žadatele o sjednání nápravy, což stavební úřad zcela evidentně neučinil a náprava této vady nebyla sjednaná ani v odvolacím řízení před žalovaným, ačkoliv je to zejména tento správní orgán, který uvádí, že vlastníci uvedených pozemků mohou být umístěním předmětné stavby bezprostředně dotčeni na svých právech a mají proto nepochybně postavení účastníků řízení. Jestliže jedinou podmínkou pro zařazení pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1, jako veřejně přístupné komunikace, byla podmínka trvalého a neomezeného přístupu k výše uvedeným nemovitostem, pak vyjádření vlastníků těchto nemovitostí považuje žalobce za zásadní. Pokud by v řízení o

umístění předmětné stavby všichni tito vlastníci vyjádřili s předmětnou stavbou souhlas, bylo by zcela zřejmé, že alternativa, kterou umístění předmětné stavby z ulice Svatošská nabízí, plně těmito vlastníky nemovitostí vyhovuje. Nadále totiž mají zajištěn přístup ke svým nemovitostem z ulice Studentská přes povolenou automatickou bránu a tato komunikační alternativa splňuje podmínky vydaných stavebních povolení a kolaudačního rozhodnutí. Umístění předmětné stavby totiž zásadní způsobem snižuje provoz jak pěších, tak motorových vozidel na této komunikaci, což je zcela nepochybně i v zájmu těchto vlastníků nemovitostí a naprosto v souladu s právními předpisy. Zamítnutím žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby jsou tito vlastníci zcela jednoznačně dotčeni na svých právech. Je tak zřejmé, že stavební úřad a žalovaný se řádně nevypořádali s vymezením okruhu účastníků řízení, přičemž opak tvrdí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze souhlasit s tím, že tito vlastníci nejsou zamítavým rozhodnutím žalovaného dotčeni na svých právech, když dojde ke značnému a životu ohrožujícímu provozu na pozemní komunikaci. Jako další nesprávný procesní postup je nutno uvést, že stavební úřad a žalovaný správní orgán jednali jako s účastníky řízení pouze se žalobcem a jimi zastoupenými spoluvlastníky podle plné moci, kteří jsou označeni jako osoby zúčastněné na řízení pod body 1-24 s tím, že s ostatními jako s účastníky nejednali. Žalobce byl přitom zmocněn pouze těmito spoluvlastníky, kteří tvořili nadpoloviční většinu. V tomto řízení o dodatečném povolení stavby nebyl ustanoven žalobce jako společný zástupce všech účastníků řízení, o čemž svědčí i to, že veškerá rozhodnutí a jiné správní akty byly doručovány jak těmto osobám zúčastněným na řízení 1-24, tak jejich zástupci dle plné moci. Ostatní osoby zúčastněné na řízení pod 25-43 v této žalobě uvedené nebyly seznámeny s rozhodnutím správních orgánů I. a II. stupně, ačkoli pozici účastníků řízení zastávali, absencí vyjádřit se v řízení a podávat procesní podání jim tak bylo odňato právo na spravedlivý proces. Žalobce uvádí, že novou žádost o dodatečné stavební povolení ze dne 23.4.2012 je nutno vnímat jako zahájení nového řízení, nejedná se o žádnou obnovu řízení, neboť předchozí řízení o dodatečné stavební povolení bylo pravomocně skončeno. Žalobce dále namítal nesoulad požadavku na veřejném užívání pozemní komunikace s ostatními právními předpisy, přičemž uvedl, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s názorem stavebního úřadu v tom, že je třeba zajistit plný a oboustranný provoz jak pro pěší, tak pro motorová vozidla po pozemní komunikaci na pozemku parc.č. 570/1, čemuž předmětná stavba brání, a proto nelze s jejím dodatečným povolením souhlasit. Žalovaný se tak vůbec nevypořádal s námitkou žalobce, že takový provoz na této komunikaci je v rozporu s požadavkem stanoveným vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a to jmenovitě ustanovením § 22 odst. 1 podle kterého: „*Nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek bytového domu, je 12 m. Při jednosměrném provozu lze tuto šířku snížit až na 10,5m*“. Tento prováděcí předpis totiž stanoví obecné požadavky na využívání území při vymezení pozemků a ploch, při stanovování podmínek jejich využití a umísťování staveb na nich a jakékoliv rozhodnutí musí tyto požadavky respektovat. Požadavek stavebního úřadu uvedený ve vydaném územním rozhodnutí, který stanovuje, že bude zachováno komunikační propojení ulic Svatošská a Studentská, je nutné z těchto důvodů vykládat restriktivně a v souladu s ustanovením § 22 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Žalobce v této souvislosti poukazuje na znění poslední věty ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, podle které: „*Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena*.“ Tímto zvláštním předpisem je zcela jednoznačně i výše uvedená vyhláška. Ačkoliv žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že vydané stavební povolení a kolaudační rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti tehdejších právních předpisů, nelze pominout, že

rozhodování žalovaného a stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby bylo činěno za účinnosti vyhlášky č. 501/2006 Sb., kterou musí správní orgány respektovat. Z předložených důkazů jasně vyplývá, že šířka pozemní komunikace sjezdu do ulice Svatošská a Studentská je pouze 6 m, přičemž v takovém případě nelze podle výše uvedené vyhlášky (požadavek min. 10,5 m) účinné v době rozhodování žalovaného a v době vydání Závazného stanoviska umožnit ani jednosměrný provoz motorových vozidel, který by znamenal propojení těchto dvou ulic pro blíže neurčený okruh účastníků silničního provozu. Na základě v uvedené skutečnosti je žalobce toho názoru, že trvání na zachování veřejného charakteru účelové komunikace žalovaným a dotčenými orgány I. a II. stupně na pozemku parc.č.570/1, které znamená neomezené užívání této komunikace blíže neurčeným okruhem osob a motorových vozidel v obou směrech, je v rozporu nejenom s ostatními právními předpisy, ale se samotným zněním zákona o pozemních komunikacích, a to zejména s ustanovením § 13. Žalobce je proto toho názoru, že dostatečně prokázal splnění podmínek stanovených ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona pro vydání dodatečného povolení k umístění předmětné stavby. Žalobce je přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí správního orgánu II. stupně, jakož i související předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, spočívají na nesprávném skutkovém zjištění a nesprávném právním závěru.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se nebude vyjadřovat k námitkám žalobce ohledně hodnocení charakteru pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 v k.ú. Doubí u Karlových Var, neboť není v jeho kompetenci posuzování právních závěrů uvedených dotčených orgánů. Žalovaný dále uvedl, že stavební zákon byl novelizován zákonem č. 350/2012 Sb., jehož účinnost nastala dnem 1.1.2013. Dle ustanovení § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. V daném případě posuzoval žalovaný soulad napadeného rozhodnutí s příslušnými právními předpisy, mimo jiné, z hledisek příslušných ustanovení stavebního zákona ve znění platném do 31.12.2012. Žalobce podal dne 25.6.2012 žádost o dodatečné povolení stavby ve smyslu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. V řízení o dodatečném povolení stavby se postupuje podle ustanovení § 111 až 115 stavebního zákona, vzhledem k tomu nelze žalobcem uvedené ustanovení 109 stavebního zákona, týkající se účastenství ve stavebním řízení, aplikovat na řízení o dodatečném povolení stavby. Z uvedeného vyplývá, že okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby není vymezen stavebním zákonem. Podle ustanovení § 192 stavebního zákona platí, že na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu. Pokud tento zákon nestanoví jinak. I účastenství v řízení je upraveno ustanovením § 27 správního řádu. Účastníky řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenské právo nebo povinnosti s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Účastníky řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Podmínkou jejich účastenství, je skutečnost, že až rozhodnutím, nikoliv vlastním řízením, mohou být ve svých právech a povinnostech dotčeny přímo. Zda jsou práva a povinnosti těchto osob rozhodnutím přímo dotčena je věcí správního úřadu, který bude buď s takovými osobami jako s účastníky řízení jednat z vlastního rozhodnutí nebo akceptuje jejich přihlášení jakožto účastníky řízení. Stavební úřad v podkladech řízení shledal nesouhlasné závazného stanovisko dotčeného

orgánu Magistrát města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 17.7.2009, č.j. 10255/OD/09, (platnost potvrzena odborem dopravy sdělením ze dne 11.4.2012), které znemožňuje žádosti vyhovět. Závazné stanovisko je v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 správního řádu další dokazování a žádost zamítne. Z tohoto důvodu stavební úřad žádost o dodatečné povolení předmětné stavby zamítl. Při stanovení okruhu účastníků řízení vycházel ze skutečnosti, že zamítnutím žádosti jsou ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu dotčena práva pouze žadatele - stavebníka, uvedené osoby zastoupené žalobcem na základě plné moci, neboť na jiné osoby se nemůže rozhodnutí správního orgánu (zamítnutí žádosti) vztahovat pro společenství práv. Další osoby nemohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech ani povinnostech. Odvolací námitky směřovaly především do nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu - odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary, jako příslušného silničního správního úřadu (silniční správní úřad) ze dne 17.7.2009, na jehož základě bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Dotčený orgán vydal dne 17.7.2009 závazné stanovisko, ve kterém nesouhlasí s dodatečným povolením stavby. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky směřovaly především do závazného stanoviska, bylo závazné stanovisko přezkoumáno nadřízeným správním orgánem. Nadřízený správní orgán Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství závazným stanoviskem ze dne 29.10.2012 pod č.j. 3588/DS/09-2 změnil závazné stanovisko dotčeného orgánu v části upravující příslušnost dotčeného orgánu, ve zbývajících částech závazné stanovisko potvrdil. V odůvodnění změny závazného stanoviska dospěl nadřízený správní orgán, tak jako dotčený orgán, rovněž ke stejnému závěru, že stavba je v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích a stavbu tudíž nelze dodatečně povolit. Jak vyplývá z uvedeného závazného stanoviska, nadřízený orgán zastává názor, že tato komunikace opravdu zajišťuje jediný možný a hlavně neomezený přístup k nemovitostem na st.p.č. 501, 49/5, 49/4, 49/3, 49/2, 261 a p.p.č. 382/4. Tím je naplněna díkce zákona ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (komunikační nezbytnost a tím i nutnost vlastníka pozemku strpět obecné užívání pozemku jako komunikace). Dále mimo jiné uvedl, že pro konkludentní souhlas s užíváním komunikace jako veřejně přístupné komunikace postačuje, aby vlastník pozemku strpěl užívání pozemku tímto způsobem. Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, nevyslovil s veřejným užíváním kvalifikovaný nesouhlas, vznikla veřejně přístupná účelová komunikace ze zákona. Platí tedy, že jestliže jednou vznikne veřejná přístupová účelová komunikace, nemůže její současný vlastník změnit status veřejně přístupné účelové komunikace na neveřejně přístupnou účelovou komunikaci, a dále nemůže komunikaci ze své vůle uzavřít (vlastník může pouze požádat dotčený orgán, aby upravil nebo omezil veřejný přístup na účelovou komunikaci za podmínek stanovených zákonem). Pokud veřejně přístupná účelová komunikace vznikne, je její status závazný i pro budoucí vlastníky pozemku. K tomu žalovaný dodává, že uvedená komunikace nesloužila jen pro vlastníky přilehlých nemovitostí, ale i předem neomezenému počtu obyvatel, kteří ji využívali jako propojovací komunikaci z ul. Studentské do ul. Svatošské, ať se jednalo o pěší obyvatele, cyklisty či motoristy již před vlastní realizací bytového domu č.p. 436 v k.ú. Doubí u Karlových Var (ve věci stavby bytového domu bylo vydáno: územní rozhodnutí o umístění stavby - č.j. SÚ/5708/03/Dr-328.1 ze dne 30.9.2003; stavební povolení - č.j. SÚ/917/04/Ko ze dne 31.3.2004; kolaudační rozhodnutí - č.j.

SÚ/3868/2005/Ko-330 ze dne 15.8.2005). Institutu veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích svědčí i skutečnost, že uvedená komunikace byla součástí značené cyklotrasy č. 204, která byla z důvodu žalobcem vytvořené pevné překážky (2x závory - sjezd z ul. Studentská a ul. Svatošská) a nepovolené stavby (oplocení s bránou a brankou, nahrazující závoru u sjezdu z ul. Svatošská) v předmětném úseku přeložena. Uvedená cyklotrasa č. 204 byla následně přechíslována a klasifikována jako národní cyklotrasa č. 6, která je součástí dálkové cyklistické trasy Euregio Egrensis. Karlovarský kraj jako garant rozvoje cykloturistiky a cyklodopravy v Karlovarském kraji poskytuje na základě uzavřených smluv dotace Klubu českých turistů na značení cyklistických tras Karlovarského kraje. Odbor regionálního rozvoje Krajského úřadu Karlovarského kraje poskytl žalovanému důkazní materiál, ve kterém jsou informace o přeznačení cyklotrasy č. 204 a fotodokumentace směvníku cyklotrasy č. 204 umístěného u předmětného objektu č.p. 436, která dokazuje, že cyklotrasa vedla uvedenou propojovací veřejně přístupnou účelovou komunikací kolem objektu č.p. 436, která však byla podle zimního snímku (únor 2009) zcela uzavřena oplocením s bránou a brankou u sjezdu z ul. Svatošská. Dále bylo součástí spisového materiálu tohoto odboru i na vědomí podaná žádost pana J.P., ze dne 23.1.2009 o obnovení pokojného stavu ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, adresovaného silničnímu správnímu orgánu Magistrátu města Karlovy Vary. Podatel se domáhal o obnovení původního stavu, tj. zprůchodnění uvedené komunikace, neboť se touto komunikací od ne paměti procházelo z konečné zastávky autobusu č. 6 k panelovým domům na cestě ke Svatošským skalám, k SOS vesničce, rodinným domům nad ní a rovněž sloužila jako značená cyklistická stezka. Závěrem uvedl definici účelové komunikace podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný dále konstatoval, že prověřil platné územní rozhodnutí o umístění předmětného bytového domu č.p. 436 a zjistil, že bylo vydáno dne 30.9.2003 a právní moci nabylo dne 11.11.2003. Podkladem pro vydání však nebylo žalobcem uvedené závazné stanovisko ze dne 25.7.2001, ale sdělení dotčeného orgánu Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 15.7.2003 a vyjádření ze dne 7.7.2003. Podmínky vyplývající z těchto opatření dotčeného orgánu byly zakomponovány v podmínce č. 20 platného územního rozhodnutí ze dne 30.9.2003. Stavební úřad v podmínce č. 6 platného územního rozhodnutí stanovil, že stavba bude z dopravního hlediska řešena tak, že sjezd z ulice Studentská a Svatošská bude stávající, bude zajištěn volný průjezd k budoucím parkovacím stáním a stávajícím garážím (p.č. 49/2, 49/3, 49/4, 49/5 k.ú. Doubí) a zajištěno komunikační propojení ulic Studentská-Svatošská. O tom, že by byly součástí rozhodnutí žalobcem zmiňované automatické brány (závory) není žádná zmínka. Žalobcem uvedené závazné stanovisko ze dne 25.7.2001 bylo podkladem k jinému územnímu rozhodnutí, a to ze dne 24.10.2000 pod č.j. SO/4816/00/Dr-328.1, které nabylo právní moci dne 21.11.2000. Avšak toto územní rozhodnutí pozbylo platnosti, neboť navrhovatel v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 stavebního zákona oznámil stavebnímu úřadu, že upouští od záměru, k němuž se výše uvedené rozhodnutí vztahuje. Informace o tom je uvedena v platném územním rozhodnutí ze dne 30.9.2003 v části odůvodnění rozhodnutí viz třetí odstavec, str. 4. Předmětné závazné stanovisko ze dne 25.7.2001 a jeho podmínky jsou tedy irelevantní, nebyly podkladem pro vydání platného územního rozhodnutí. Rovněž nebylo podkladem pro vydání stavebního povolení ze dne 31.3.2004. Ve stavebním povolení byly stanoveny podmínky pro provedení stavby, ve kterých byla pod podmínkou č. 11 stanovena povinnost dodržet v průběhu realizace stavby podmínky dotčených orgánů, včetně odboru dopravy Magistrátu města Karlovy Vary a dodržení podmínek jeho stanoviska ze dne 9.2.2004 body č. 1 až 16 (stavební povolení str. 3 až 4). Ani jeden bod tohoto stanoviska se žádným způsobem netýká žalobcem namítaného povolení osazení automatických brán (závor)

správními orgány. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí o umístění stavby bytového ze dne 30.9.2003, stavební povolení ze dne 31.3.2004 i kolaudační rozhodnutí ze dne 15.8.2005 byla vydána za platnosti předcházející právní úpravy, tj. za platnosti starého stavebního zákona č. 50/1976 Sb. a jeho prováděcích předpisů a starého správního řádu č. 71/1967 Sb. V žádném případě tak nelze odkazovat na rozpor umístění stavby bytového domu a stávající účelové komunikace s ustanovením § 22 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jejíž účinnost nastala až 1.1.2007, tedy až po vydání příslušných rozhodnutí. Umístění stavby bylo posuzováno a povoleno podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. a vyhlášky č. 132/1998 Sb., které neobsahují žádné ustanovení, která by určovala uvedené parametry pro umístění stavby tak, jak stanovuje ustanovení § 22 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., toto je řešeno až teprve v nové právní úpravě, tj. vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nejedná se o nově stanovovaný účel uvedené účelové komunikace, ta byla veřejně přístupnou účelovou komunikací již před vlastní realizací výstavby bytového domu, kolem které je vedena. Žalovaný je toho názoru, že se po podrobném přezkoumání a posouzení napadeného rozhodnutí s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce řádně vypořádal, a to v souladu s příslušnými právními předpisy. Na tomto místě je nutné připomenout, že se jedná o stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem (ustanovení § 129 odst. 1 písm. b). Tato stavba podléhá režimu ustanovení § 129 stavebního zákona, který tuto problematiku řeší. V § 129 odst. 1 písm. b) je uvedeno, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. V odst. 2 je uvedeno, že stavbu uvedenou v odst. 1 lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není mimo jiné umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, není prováděna nebo provedena na pozemku, kde to zvláštní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Pokud stavebník požádal přímo o dodatečné povolení stavby, neznamena to, že se nejedná o stavbu uvedenou v ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona - tzn. provedenou bez stavebního povolení nebo opatření stavebního úřadu. Je tedy na stavebníkovi, který takovou stavbu realizoval, aby prokázal, že je v souladu s požadavky ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona a že ji lze dodatečně povolit. Pokud to stavebník neprokáže, musí stavební úřad žádost ze zákona zamítnout a naříditi odstranění stavby. Žalovaný neshledal na základě zjištěných skutečností v rámci odvolacího řízení, že je stavba v souladu s požadavky ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavba je v rozporu s veřejným zájmem, představující kolizi uvedené stavby (oplocení s bránou a brankou; rovněž i závory tvoří pevnou překážku na komunikaci) s ustanovením § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť jejím povolením by bylo bráněno ve veřejném užívání předmětné veřejné účelové komunikace. Dotčený orgán vydal závazné stanovisko, ve kterém nesouhlasí s dodatečným povolením stavby. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky směřovaly především do závazného stanoviska, bylo závazné stanovisko přezkoumáno nadřízeným správním orgánem dotčenému orgánu. Toto závazné stanovisko bylo změněno v části upravující příslušnost dotčeného orgánu, ve zbývajících částech bylo potvrzeno. V odůvodnění změny závazného stanoviska dospěl nadřízený správní orgán tak jako dotčený orgán rovněž ke stejnému závěru, že stavba je v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích a stavbu tudíž nelze dodatečně povolit. Závazné stanovisko je v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno

závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu další dokazování a žádost zamítne. Protože k žádosti o dodatečné povolení stavby bylo žalobcem přiloženo negativní závazné stanovisko znemožňující povolení stavby, bylo přikročeno stavebním úřadem bez dalšího k zamítnutí žádosti. V takovém případě jsou ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu dotčena práva pouze žadatele - stavebníka, neboť na jiné osoby se nemůže rozhodnutí správního orgánu (zamítnutí žádosti) vztahovat pro společenství práv. Další osoby nemohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech ani povinnostech. Žalovaný konstatoval, že nedospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, ani nezjistil skutečnosti podle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu, která by odůvodňovala zastavení řízení, proto odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Námitky uvedené v žalobě neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že i za předpokladu, že okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby je skutečně upraven pouze správním řádem žalobce shledává v postupu žalovaného nadále zásadní procesní vadu. V obecné rovině je možné souhlasit se žalovaným pouze v tom ohledu, že ustanovení § 27 správního řádu vymezuje okruh účastníků správního řízení, pokud zvláštní zákon nestanovuje jinak. Podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu jsou účastníky správního řízení žadatel a další dotčené osoby, na které se vztahuje rozhodnutí správního orgánu pro společenství práv a povinností. Podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky další dotčené osoby, pokud mohou být přímo dotčeny na svých právech a povinnostech. Je to sám žalovaný, který v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí uvedl, že po prostudování spisu k řízení o dodatečném povolení stavby nenašel souhlasy s umístěním překážky na pozemní komunikaci konkrétních vlastníků, přičemž žalovaný výslovně prohlásil, že se jedná o vlastníky nemovitostí, kterých se věc bezprostředně dotýká. Podle ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu musí mít žádost náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky. Pokud žádost nemá výše uvedené a zákonem stanovené náležitosti, je správní orgán povinen vyzvat žadatele ke sjednání nápravy, což stavební úřad zcela evidentně neučinil a náprava této vady nebyla sjednaná ani v odvolacím řízení před žalovaným, ačkoliv je to zejména tento správní orgán, který uvádí, že vlastníci výše uvedených pozemků mohou být umístěním předmětné stavby bezprostředně dotčeni na svých právech a mají proto nepochybně postavení účastníků řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Jestliže jedinou podmínkou pro zařazení pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1, jako veřejně přístupné komunikace, byla podmínka trvalého a neomezeného přístupu k dotčeným nemovitostem, pak vyjádření vlastníků těchto nemovitostí považuje žalobce za zásadní. Pokud by v řízení o umístění předmětné stavby všichni tito vlastníci vyjádřili s předmětnou stavbou souhlas, bylo by zcela zřejmé, že alternativa, kterou umístění předmětné stavby z ulice Svatošská nabízí, plně těmto vlastníků nemovitostí vyhovuje. Nadále totiž mají zajištěn přístup ke svým nemovitostem z ulice Studentská přes povolenou automatickou bránu a tato komunikační alternativa splňuje podmínky vydaných stavebních povolení a kolaudačního rozhodnutí. Umístění předmětné stavby totiž zásadním způsobem snižuje provoz jak pěších, tak motorových vozidel na této komunikaci, což je zcela nepochybně i v zájmu těchto

vlastníků nemovitostí a naprosto v souladu s právními předpisy. Přičemž je současně zcela zřejmé, že vlastníci dotčených nemovitostí vyjádřili s umístěním uzamykatelné brány minimálně konkludentní souhlas. Zamítnutím žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby jsou tito vlastníci zcela jednoznačně dotčeni na svých právech. Je tak zřejmé, že stavební úřad a žalovaný se řádně nevypořádali s vymezením okruhu účastníků řízení, přičemž opak tvrdí žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě. Nelze souhlasit s tím, že tito vlastníci nejsou zamítavým rozhodnutím žalovaného dotčeni na svých právech, když dojde ke značnému a životu ohrožujícímu provozu na pozemní komunikaci. Jako nesprávný procesní postup je nutno uvést, že stavební úřad a žalovaný správní orgán jednaly jako s účastníky řízení pouze se žalobcem a jimi zastoupenými spoluvlastníky podle plné moci, kteří jsou označeni jako osoby zúčastněné na řízení pod body 1-24 s tím, že s ostatními jako s účastníky nejednaly. Žalobce byl přitom zmocněn pouze těmito spoluvlastníky, kteří tvořili nadpoloviční většinu. V tomto řízení o dodatečném povolení stavby nebyl ustanoven žalobce jako společný zástupce všech účastníků řízení, o čemž svědčí i to, že veškerá rozhodnutí a jiné správní akty byly doručovány jak těmto osobám zúčastněným na řízení 1-24, tak jejich zástupci podle plné moci. Ostatní osoby zúčastněné na řízení pod 25-43 v této žalobě uvedené nebyly seznámeny s rozhodnutím správních orgánů I. a II. stupně, ačkoli pozici účastníků řízení zastávali, absenci vyjádřit se v řízení a podávat procesní podání jim tak bylo odňato právo na spravedlivý proces. Žalobce uvádí, že novou žádost o dodatečné stavební povolení ze dne 23.4.2012 je nutno vnímat jako zahájení nového řízení, nejedná se o žádnou obnovu řízení, neboť předchozí řízení o dodatečné stavební povolení bylo pravomocně skončeno. Vyjádření žalovaného tak nepřináší ve vztahu k žalobcem tvrzeným procesním vadám řízení nic nového a je ryze účelové. Žalobce v podaném odvolání podrobně odůvodnil a vysvětlil, že vlastníci všech dotčených nemovitostí mají zásadní zájem na umístění uzamykatelné brány na pozemní komunikaci, přičemž současně poukázal na ty vlastníky dotčených nemovitostí, kteří mají zajištěn přístup k nemovitostem zcela mimo pozemní komunikaci. Žalobce se však nemůže ztotožnit s názorem žalovaného v tom smyslu, že kladné rozhodnutí o umístění uzamykatelné brány na pozemní komunikaci by bylo v rozporu s veřejným zájmem. Skutečnost, že pozemní komunikace byla po dlouhou dobu před umístěním uzamykatelné brány používána ke zkrácení cesty k zastávce MHD, jak pěšími, tak motorizovanými osobami, nenaplnuje podmínku nezbytné komunikační potřeby a z ní vyplývající veřejný zájem na zachování veřejnosti této komunikace. Skutečnost, že doposud nikdo nebránil neomezenému okruhu pěších a motorizovaných osob užívat pozemní komunikaci jako komunikační spojnicí mezi ulicemi Svatošská a Studentská, pak lze spíše hodnotit jako výprosu, kdy vlastník pozemku přecházení jiných osob přes pozemek trpí, aniž by jim k tomuto přecházení vzniklo nějaké právo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze 7. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 595/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí pod C 551), nikoli jako veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Oba správní orgány I. a II. stupně založily porušení vlastnického práva tím, že se vůbec nezabývaly otázkou, zda je v daném případě splněna shora uvedená podmínka komunikační nezbytnosti. Jak již bylo uvedeno, omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejné komunikace nelze konstruovat pouze na základě zjištění, že tento pozemek veřejnost dlouhodobě užívá ke zkrácení cesty mezi ulicemi Svatošská a Studentská, jak zaznělo v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Fakt, že daný pozemek zkracuje a usnadňuje pohyb v městské aglomeraci, není sám o sobě dostatečným důvodem pro tak citelné omezení vlastnického práva. Jak vyplývá z definice účelových komunikací, jejich primárním účelem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem tam, kde neexistuje jiná alternativa přístupu („slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi“) a kde tento přístup

zjevně není „*upraven*“ soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem). Pouze v takto úzkém rozsahu „*potřeb vlastníků nemovitostí*“, kteří nemají jiný alternativní přístup ke svým nemovitostem, je totiž možné spatřovat prosazení veřejného zájmu. Jinak řečeno, existuje-li jiná alternativa přístupu, a případná účelová komunikace by tudíž neplnila roli nezbytné komunikační spojnice, je alternativní vstup do nemovitosti přes pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoliv však institutem veřejného práva. Žalobce uvedl, že se současně nemůže ztotožnit s vyjádřením žalovaného, že při rozhodování o umístění překážky je rozhodující stav, který tu byl v době kolaudace bytového domu před nabytím účinnosti vyhlášky č. 501/2006 Sb., jmenovitě ustanovení § 22 odst. 1, kde je řešena nezbytná šířka veřejného prostranství, jehož součástí je veřejná komunikace. Žalovaný zcela pomíjí, že žádost o dodatečné povolení stavby - umístění uzamykatelné brány na pozemku byla podána po nabytí účinnosti tohoto prováděcího předpisu. Žalovaný a dotčené správní orgány nedostatečně zohledňují specifika užívání místní pozemní komunikace a důsledky neomezeného automobilového, cyklistického a pěšího provozu na bezpečnost silničního provozu a ochranu majetku vlastníků dotčených nemovitostí, čímž současně nerespektují podmínku pro rozlišení přípustných a nepřípustných zásahů do vlastnického práva jak žalobce, tak ostatních účastníků a vlastníků dotčených nemovitostí, kteří s umístěním uzamykatelné brány naprosto souhlasí a je to v jejich zájmu. Žalobce je proto toho názoru, že žalovaný a dotčené orgány se existencí nezbytné komunikační potřeby vůbec nezabývali a rozhodli od „*stolu*“. Žalovaný pro obhajobu názoru, že pozemní komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací, tvrdí, že komunikace byla součástí značené cyklotrasy č. 204, která byla z důvodu žalobcem vytvořené překážky (2 x závory - sjezd z ul. Studentská a Svatošská a „*nepovolené stavby*“, oplocení s branou a brankou, nahrazující závoru u sjezdu z ul. Svatošská) v předmětném úseku přeložena. Žalobce si dovoluje uvést v této souvislosti věci na pravou míru. Předně je třeba zdůraznit, že značení cyklotrasy proběhlo až po kolaudaci stavby bytového domu a zkolaudování závor v obou směrech, jak z ulice Studentská, tak z ulice Svatošská. Skutečnost, že závory v době kolaudace existovaly, dokládá korespondence s magistrátem a fotodokumentace. Hlavním důvodem přeložení cyklostezky byla skutečnost, že zkolaudované závory z ulice Studentská se nedaly na kole objet jinak než po chodníku, přičemž je zřejmé, že cyklostezka vést po chodníku nemůže. Je to sám žalovaný, který po upozornění žalobcem provedl přeložku cyklostezky tak, aby provoz na cyklostezce odpovídal právní předpisům. Jak již žalobce uvedl výše, zkracování cesty k zastávce MHD nezakládá existenci veřejné účelové komunikace, stejně jako „*zakreslení*“ cyklostezky přes tuto komunikaci bez souhlasu vlastníka této komunikace. Žalobce je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že pozemní komunikace není veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu příslušných ustanovení zákona o pozemních komunikacích, umístění uzamykatelné brány je zcela v souladu se zájmy vlastníků všech dotčených nemovitostí, s obecnými požadavky na výstavbu a v souladu s veřejným zájmem ve smyslu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 5 As 79/2014-38 (dále jen „zrušující rozsudek“), a proto byl soud podle § 110 odst. 4 s.ř.s. současně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

1.

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Výkladem ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a pojmem veřejně přístupné komunikace se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 9.1.2008, sp.zn. II. ÚS 268/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Odkazem na závěry nálezu Ústavního soudu je potřebné vycházet z toho, že k tomu, aby bylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že se na určitých pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace, musí být prokázáno zaprvé, že vlastník příslušného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, souhlasil s takovým omezením svého vlastnického práva, zadruhé, že je v daném případě splněna podmínka komunikační nezbytnosti, resp. neexistuje jiná alternativa přístupu (slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi) a zatřetí, že tento přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem).

Mezi účastníky řízení bylo sporné naplnění první a druhé podmínky.

Z pohledu závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, dospěl jak krajský soud v předchozím rozsudku, tak správní orgány v případě žalobce k nesprávným právním závěrům.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku předně uvedl, že „*Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že předmětem sporu je a může být pouze skutečnost, zda z ulice Svatošská přes uvedený pozemek je či není přístup na pozemky, resp. stavby na nich umístěné uvnitř dvora. Není tedy podstatné, zda instalace brány na vstupu z ulice Svatošská případně zamezuje průchodu přes uvedený pozemek pro pěší a cyklisty na ulici Studentskou. Právo na zkrácení cesty přes soukromý pozemek nelze nárokovat, neboť zde není dána nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba, přitom předmětné ulice jsou spojeny jinou veřejnou a veřejně přístupnou komunikací, a to v nedaleké blízkosti*“.

Pokud jde tedy o první podmínku existence veřejně přístupné účelové komunikace, tak pro její naplnění není podstatná skutečnost, že „*pozemní komunikace na pozemku parc.č. 570/1 byla po dlouhou dobu užívána ke zkrácení cesty k zastávce MHD umístěné u areálu*

VaK a.s. Karlovy Vary v ulici Svatošská“, nýbrž pouze skutečnost, zda vlastník předmětného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, souhlasil s omezením svého vlastnického práva ze strany vlastníků „*pozemků, resp. staveb na nich umístěných uvnitř dvora*“. K tomuto je nezbytné zjistit, zda a popřípadě jakým způsobem byl ze strany těchto vlastníků předmětný pozemek využíván do umístění sporné „*samostatně uzamykatelné brány*“ a pokud užíván byl, zda a popřípadě jakým způsobem bylo ze strany vlastníka předmětného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, tomuto využívání bráněno. Dlužno doplnit, že „*pozemky, resp. stavbami na nich umístěných uvnitř dvora*“ je nezbytné rozumět, pomine-li se pozemek, na němž je umístěna sporná stavba, tj. pozemek č. 570/1, pozemky č. 501, 49/5, 49/4, 49/3, 49/2, 382/4, 261, 50/2 a 570/29, resp. stavby na nich umístěné.

Na tomto místě je vhodné připomenout, že shodně tyto pozemky vnímal i žalovaný, který na straně 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*projednávaná komunikace nezjišťuje pouze přístup k pozemkům č. 49/2, 49/3, 49/4 a 49/5, ale také k 501, 261 a 382/4*“. Na straně 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný doplnil, že „*dále tato komunikace zajišťuje přístup ke st. 50/2*“.

Nejvyšší správní soud dále ve zrušujícím rozsudku uvedl, že „*V projednávaném případě krajský soud na základě jediné věty obsažené v žalobě, kde stěžovatel uvedl, že „pozemní komunikace na pozemku č. 570/1 ve vlastnictví žalobců tak zajišťuje jediný možný přístup k vlastníkům garáží na pozemcích parc. č. 49/5, 49/4, 49/3 a 49/2“ dospěl k závěru, že předmětná komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací, neboť je naplněna i podmínka druhá. Není-li totiž k pozemkům č. 49/5, 49/4, 49/3 a 49/2, resp. stavbám na nich, možný jiný přístup, než po předmětné komunikaci, je nezbytné uzavřít, že k těmto nemovitostem neexistuje jiná alternativa přístupu. Se závěrem krajského soudu, k němuž stran naplnění druhé podmínky, tj. existence nezbytné komunikační potřeby, však nelze souhlasit. Jak vyplývá z předloženého spisu, předmětný pozemek – komunikace na pozemku č. 570/1, zajišťující jediný možný přístup ke garážím, je spojnicí mezi ulicí Svatošskou a Studentskou. Jedná se tedy o pozemek (dvůr s parkovištěm), který spojuje dvě ulice, od kterých je přístup k předmětným garážím, které se nacházejí cca uprostřed dvora. Jedná se tedy o dva přístupy, z každé strany spojovací komunikace. Pokud se tedy zamezí v přístupu z jedné strany, zde branou na příjezdu ze Svatošské ulice, zbývá ještě jeden komunikační kanál, a to přístup z ulice Studentské. Účelová komunikace na pozemku č. 570/1 sice skutečně zajišťuje jediný možný přístup vlastníkům ke garážím (umístěných uprostřed účelové komunikace) na pozemcích parc. č. 49/5, 49/4, 49/3 a 49/2, nicméně z této skutečnosti nelze vyvodit závěr, jak učinil krajský soud, že pokud bude zamezeno vstupu/vjezdu na předmětnou komunikaci z jedné strany, nebude již k uvedeným garážím jiný přístup. To plyne z charakteru komunikace jakožto spojnice (latinsky *communicare* znamená *communem redere* = učinit společným), která v tomto případě spojuje dvě ulice, a proto je na ni přístup ze dvou stran. Přestože bude zamezen (uzamykatelnou branou) vjezd ke garážím přes předmětnou komunikaci (dvůr) z ulice Svatošská, bude ke garážím zachován přístup přes tu samou komunikaci, ale z opačné strany, tedy z ulice Studentské přes závoru, ke které mají dotčení vlastníci ovládací prvky. Omezení závorou a příjezdem pouze z jedné strany k předmětným garážím je sice pro vlastníky garáží méně komfortní, nicméně pořád ještě lze tímto způsobem dosáhnout požadovaného cíle, a to přístupu k jejich nemovitostem, a to způsobem, o kterém je ještě možné rozumně uvažovat bez nadměrného omezení vlastnického práva vlastníků předmětné komunikace. Lze tedy shrnout, že majitelé garáží k nim mají možnost příjezdu minimálně přes*

závoru z ulice Studentské a možnost přístupu pěšky z té samé ulice, případně i přes nově postavenou bránu z ulice Svatošská. Na základě uvedených skutečností, které jsou obsahem spisu, nelze dovodit, že se ve věci stěžovatele jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na kterou nelze dle ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích umístit pevnou překážku, což by bylo v rozporu veřejným zájmem dle ustanovení § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona a stavba by nemohla být dodatečně povolena“.

Pokud jde o druhou podmínku existence veřejně přístupné účelové komunikace, bylo-li by zjištěno, že umístěním „samostatně uzamykatelné brány“ došlo k zamezení využívání pozemku č. 570/1 ze strany vlastníků „pozemků č. 501, 49/5, 49/4, 49/3, 49/2, 382/4, 261, 50/2 a 570/29, resp. staveb na nich umístěných“ nebo několika z nich, bylo by nezbytné se zabývat dále dvěma skutečnostmi. Zaprvé, zda tito „dotčení vlastníci“ nemají ke svým nemovitostem jiný alternativní přístup, a pokud ne, zadruhé, zda je jim alternativní přístup zajištěn „z ulice Studentské přes závoru“, a to tím způsobem, že „k ní mají ovládací prvky“.

Z hlediska důkazního břemene, je povinností správních orgánů prokázat, že ze strany vlastníků pozemků č. 501, 49/5, 49/4, 49/3, 49/2, 382/4, 261, 50/2 a 570/29, resp. staveb na nich umístěných, popřípadě některých z nich, byl pozemek č. 570/1 využíván k přístupu k jejich nemovitostem, a současně že umístěním „samostatně uzamykatelné brány“ došlo k zamezení tohoto využívání.

V řízení o dodatečném povolení stavby stíhá žadatele krom jiného důkazní břemeno ohledně prokázání, že stavba není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, či není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Z hlediska důkazního břemene, unesou-li správní orgány své důkazní břemeno, je povinností žalobce prokázat, že „dotčení vlastníci“ mají ke svým nemovitostem jiný alternativní přístup, a pokud ne, že je jim alternativní přístup zajištěn „z ulice Studentské přes závoru“, a to tím způsobem, že „k ní mají ovládací prvky“. Pokud jde první podmínku existence veřejně přístupné účelové komunikace, pak eventuálně prokázat, že užívání předmětného pozemku jinými bylo soustavně bráněno, resp. vlastníci příslušného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, nesouhlasil s takovým omezením svého vlastnického práva.

S ohledem na to, že správní orgány vycházely z právních názorů, které se s ohledem na závazný právní názor vyložený Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ukázaly jako nesprávné, nebyl skutkový stav zjišťován v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Důkazní řízení nebylo zaměřeno na zjištění, zda a jakým způsobem vlastníci pozemků č. 501, 49/5, 49/4, 49/3, 49/2, 382/4, 261, 50/2 a 570/29, resp. staveb na nich umístěných, popřípadě někteří z nich, pozemek č. 570/1 využívali k přístupu k jejich nemovitostem, a zda umístěním „samostatně uzamykatelné brány“ došlo k zamezení tohoto využívání. Bylo-li by zjištěno, že zde jsou takové „dotčení vlastníci“, nebyl žalobce vyzván, aby prokázal, že „dotčení vlastníci“ mají ke svým nemovitostem jiný alternativní přístup, a pokud ne, že je jim alternativní přístup zajištěn „z ulice Studentské přes závoru“, a to tím způsobem, že „k ní mají ovládací prvky“. Z toho důvodu není součástí spisového materiálu ani důkaz o tom, že těmito „ovládacími

prvky“ skutečně disponují vlastníci pozemků č. 49/5, 49/4, 49/3 a 49/2, o kterých to tvrdil žalobce.

Soud má za to, že skutkový stav, který je potřebný pro rozhodnutí věci vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, zvláště pak za situace, kdy některé z dotčených pozemků a staveb jsou ve spoluvlastnictví velkého počtu osob.

2.

Nedůvodnými soud shledal námitky žalobce uvedené v části žaloby namítající *„procesní vady v postupu stavebního úřadu a žalovaného“*.

Podle § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 věta první s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může každý žalobce hájit toliko svá vlastní práva. Úspěšný může být toliko tehdy, pokud prokáže, že byl zkrácen na svých právech. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nelze hájit práva osob odlišných od žalobce. Z tohoto důvodu soud nemohl přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí z pohledu námitek, ve kterých se žalobce snažil prokázat, že správní orgány nesprávně určily okruh účastníků řízení a žetím tito účastníci byli zkráceni na svých právech. I pokud by byl žalobce vyzván k odstranění jím uváděné vady, na výsledku řízení by tato skutečnost nebyla způsobila cokoli změnit, neboť pro posouzení věci nebylo podstatné, zda jsou v žádosti zmíněni všichni účastníci řízení. Jak již bylo uvedeno, i pokud by všichni dotčení vlastníci vyslovili souhlas s umístěním předmětné stavby, nebyla by tato skutečnost způsobila ovlivnit závěr o tom, zda předmětná komunikace je či není veřejně přístupnou.

Nedůvodnými soud shledal i námitky uvedené v části žaloby namítající *„nesoulad požadavku na veřejném užívání pozemní komunikace s ostatními právními předpisy“*.

Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, nabyla na základě jejího ustanovení § 27 účinnosti dnem 1.1.2007. Její jednotlivá ustanovení se tak mohou aplikovat pouze v řízeních neskončených do konce roku 2006. Vzhledem k tomu, že předmětem správního řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, nebylo umístění stavby pozemní komunikace, nebylo možné v tomto řízení jakkoli aplikovat ustanovení § 22 odst. 1 této vyhlášky. Z pohledu uvedeného ustanovení nebylo možné přezkoumávat ani umístění staveb, ke kterým došlo před nabytím účinnosti této vyhlášky, neboť na tyto stavby se tato vyhláška nevztahuje. Žalobce nerozporoval, že by předmětné územní povolení, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí byla skončena před nabytím

účinnosti této vyhlášky. Nelze tudíž ani dospět k závěru, že uvedené ustanovení je nutné aplikovat odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích, podle kterého úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena. Nedopadá-li totiž ustanovení § 22 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území na stávající stavby, nemůže být v jejich případě ani omezujícím ustanovením ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů.

Soud neprovedl žádný z účastníků navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč, když návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut, a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, a tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby, repliky k vyjádření žalovaného a kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 1.200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.856 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 19.456 Kč.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. června 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková